

Arrest

nr. 105 371 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. ROBBERECHTS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel wordt op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit bevel is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van (...)

(...)
de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, en voor Maatschappelijk Integratie,
D.P.(...) – (...) / Administratief deskundige

(...)

Genomen op 05.05.2012

(...) - wordt aan

(...)

de genaamde B.(...), I.(...), geboren te OUAZZANE op (...)1983, van Marokkaanse nationaliteit,

(...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 04.06.2012 om middernacht het grondgebied van België te verlaten,

(...).

(...)

REDENEN VAN DE BESLISSING:

(...)

(...)

0 – artikel 7, eerste lid, 1° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem geen recht op een automatische verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld:

"Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in de eerste plaats beperkt tot een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM. Zij stelt verder dat zij ingevolge de bestreden beslissing gescheiden zou dienen te leven van haar verloofde en diens kind en dit schade zou toebrengen aan haar gezinsleven, evenals dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat zij student is.

Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij haar studies, met name 2e jaar bachelor in "sciences de gestion" bij de "École Supérieure de Communication et de Gestion", aan en brengt in de bijlage van haar verzoekschrift een inschrijvingsbewijs bij voor het jaar 2011-2012. Het kan de verwerende partij echter niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden, dan wel hieromtrent niet te hebben gemotiveerd, daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ook de (chronologisch laatste) aanvraag van de verzoekende partij destijds ingediend op 7 november 2009 om een verblijfsrecht op basis van haar studies "sciences de gestion" bij de "École Supérieure de Communication et de Gestion" voor het jaar 2009-2010, reeds op 1 februari 2010 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Tevens maakt zij niet aannemelijk dat zij de verwerende partij vóór het nemen de bestreden beslissing van deze (alsnog aangevangen en voortgezette) studies op de hoogte stelde, noch toont zij aan dat deze scholing niet verder kan worden gezet in het land van herkomst. Voorts dient erop gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in die zaak geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Met betrekking haar gezinsleven geeft de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk aan dat het om het kind van haar verloofde gaat en toont zij niet aan als zou dit een gemeenschappelijk kind betreffen, hetgeen tevens niet blijkt uit het administratief dossier. Met betrekking tot de intentie te huwen, dient te worden vastgesteld dat deze uitdrukkelijk in de motivering van de bestreden beslissing betrokken wordt, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat hiermee geen rekening werd gehouden. Waar de verzoekende partij hierbij van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing dient te blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft verricht, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Verder blijkt niet dat er op dienstige wijze hinderpalen aangevoerd worden of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De bestreden beslissing sluit - hoe dan ook - niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België, wettelijke procedurele bescherming waarvan de verzoekende partij geen gebruik heeft gemaakt. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. Zij dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om haar recht op een gezinsleven te beschermen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij dan ook niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De verzoekende partij toont niet aan welke hinderpalen er zijn die haar en haar gezin beletten om het gezinsleven elders verder te zetten. Hierbij wordt nog opgemerkt dat zowel de verzoekende partij als haar verloofde de Marokkaanse nationaliteit hebben. Wat betreft de studies van de verzoekende partij wordt verwezen naar het bovenstaande.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan het hoger gestelde."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 maart 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 7 mei 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 4 maart 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat zij heeft gevraagd om te worden gehoord op grond van het feit dat haar kind (waarvan zij stelt dat dit in de zaal aanwezig is) in België is geboren en zij deze informatie wenst mee te delen.

De verwerende partij verwijst naar haar nota met opmerkingen.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat het onderdeel van de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS 17 februari 2012 (ed. 2)*), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.5 Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 7 mei 2013, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 4 maart 2013 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

Vooreerst dient erop gewezen dat waar de verzoekende partij stukken toevoegt aan haar verzoek tot horen, met name een attest vanwege een vroedvrouw verbonden aan het Algemeen Centrumziekenhuis Antwerpen betreffende de zwangerschap van mevrouw E.N.(...), de voorgehouden verloofde van de verzoekende partij, en een “*uittreksel uit het bijgevoegd geboorteregister*” aangaande een “*erkenning voor de geboorte*” vanwege de verzoekende partij voor de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Deurne, de Raad slechts kan vaststellen dat de verzoekende partij deze stukken, slechts voor het eerst ter gelegenheid van haar vraag tot horen van 20 maart 2013 bijbrengt. Er dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement. De Raad duidt er dan ook op dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is zodat enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening kan worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* het verzoek tot horen van 20 maart 2013 en in de bijlage hiervan gevoegde stukken, worden om die reden ambtshalve uit de debatten geweerd. Bovendien dient hierbij evenzeer herhaald dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten en dat ook het betoog ter terechtzitting dit niet vermag te doen.

Wat betreft de door de verzoekende partij ter terechtzitting aangegeven geboorte van het kind in België en haar wens deze informatie te delen, wordt erop geduid dat er in voormelde beschikking, onder meer, reeds uitdrukkelijk op werd gewezen dat het betoog van de verzoekende partij betreffende het kind - hetwelk zij aanvoert in het licht van een naar haar mening beschermenswaardig gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM - geen afbreuk doet aan de voorafgaande vaststelling dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar geen nut kan opleveren. Zo gaat de verzoekende partij er bij dit betoog nog steeds volledig aan voorbij dat, zoals aangegeven in voormelde beschikking, zij niet aantoot welke hinderpalen er zijn die haar en haar gezin beletten om het gezinsleven elders verder te zetten, te meer daar ook de voorgehouden verloofde van de verzoekende partij de Marokkaanse nationaliteit heeft. Hierbij werd evenzeer opgemerkt dat de bestreden beslissing hoe dan ook niet uitsluit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België, wettelijke procedurele bescherming waarvan de verzoekende partij niet aantoot gebruik te hebben gemaakt zodat werd vastgesteld dat er in hoofde van de staat bezwaarlijk een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven.

Door het louter herhalen of benadrukken van deze elementen ter terechtzitting brengt de verzoekende partij dan ook geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking hiertoe en de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM reeds in de beschikking van 4 maart 2013 werd aangegeven.

In de mate waarin de verzoekende partij hierbij ter terechtzitting de Raad erom verzoekt haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel haar recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie, (opnieuw) ten gronde te beoordelen.

De verzoekende partij gaat niet in op de overige in de beschikking opgenomen gronden.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 4 maart 2013 opgenomen gronden ten aanzien van de middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij waarbij zij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel, van een beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het fair play-beginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en machtsoverschrijding en van “*de motiveringsplicht conform artikel 62 van de vreemdelingenwet*”, geen afbreuk kan doen aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET